

LOV OG EVANGELIUM

Gitt ut av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon

Nr. 2

15. februar 1982

18. årgang

Jesus gjør det umulige

Av Øivind Andersen.

Kjære Jesus, vi takker deg fordi du kom, fordi du har åpenbart hvem du er, og fordi du har vist oss det vi trenger for å kunne bli frelst og for å kunne leve vårt liv sammen med deg. Herre, la oss få se deg i dag også i ditt ord i denne stund. Amen.

I Matt. 14, 14—21 leser vi i Jesu navn: Og da han gikk i land, så han meget folk, og han ynkedes inderlig over dem og helbredet deres syke. Men da det var blitt aften gikk hans disipler til ham og sa: Stedet er øde, og det er alt sent på dagen; la derfor folket fare, så de kan gå bort i byene og få kjøpt seg mat! Men Jesus sa til dem: De har ikke nødig å gå bort; gi I dem å ete! De sa til ham: Vi har ikke mere her enn fem brød og to fisker. Men han sa: Hent dem hit til meg! Og han bød at folket skulle sette seg ned i gresset, tok de fem brød og de to fisker, så opp mot himmelen og velsignet dem; og han brøt brødene og gav dem til disiplene, og disiplene gav dem til folket. Og de åt alle og ble mette; og de tok opp det som ble til overs av stykkene, tolv kurver fulle. Men de som hadde ett,

var omkring fem tusen menn foruten kvinner og barn. Amen.

Det var en anseelig forsamling, fem tusen menn og en hel del kvinner og barn, og de var sultne, så pass sultne at disiplene syntes det var på høy tid å sende dem avsted for at de kunne kjøpe seg mat før det ble for sent. Det hadde ikke tatt så fryktelig lang tid å komme seg over Genesaretsjøen der, til Betsaida hvor de kunne få kjøpt seg brød. Men Jesus sier til disiplene at de hadde ikke nødig å gå bort, gi I dem å ete!

Da ber Jesus disiplene om å gjøre noe som er umulig for dem. Disiplene kunne ikke gi de fem tusen mann mat av fem brød som var omlag så store som våre rundstykker, og så to små innsjø-fisk. Det er en umulig ting. Eller for å si det på en annen måte: Jesus ber disiplene om å gjøre det som bare han kan gjøre. Det er det første vi lærer av denne åpenbaring av Jesus.

Dette under er jo et tegn, sier Jesus. Det ser vi i Johannes evangeliets sjette kap. Jesus ville gjerne gi folket mat, men det var noe mer han også ville. Det

skulle være et tegn, både på hvem Jesus er, og det skulle være et tegn som disiplene hadde bruk for, en anskuelsesundervisning som de i høy grad hadde bruk for å lære.

Og nu skal vi prøve å se litt på, i alle fall det siste. Her står nu disiplene med disse fem brødene og de to fiskene, og Jesus sier hent dem hit til meg. Og etter at han først har bedt folket om å sette seg ned i gresset og latt dem forstå at nå skal de få mat, så tar han disse brødene og de to fiskene og så ser han opp mot himmelen og velsigner dem. Da vet jeg hva disiplene ønsket, de ønsket at Jesus ville gjøre et under, skape mye brød og meget fisk, gjøre det så at de hadde noe å ta av, noe å gå med. Men det gjorde Jesus altså ikke.

Han tok de fem brødene og de to fiskene, står det, og det står videre at han brøt brødene og gav dem til disiplene, og disiplene gav dem til folket. Så kan du prøve å tenke deg inn i den situasjonen. Jesus delte like meget på hver av de tolv, ikke fullt et halvt rundstykke og noen beter av en fisk, og så skulle de dele ut til hundrevis av sultne menn. Hvordan ville vi ha følt det? Du ville ikke ha hatt stor frimodighet, og det ville ikke ha vært lett, og du ville i høy grad være klar over at det som du nå skulle gjøre, det var umulig. Jesus ba dem om noe som så absolutt ikke kunne skje menneskelig talt.

Der sto altså disiplene, men de gikk, de hadde nu ikke noe valg, som godt var, de gikk på Jesu ord, på Jesu ansvar — og det vil jeg gjerne få understreke: *På Jesu ord, på Jesu ansvar*. Og så begynner de å dele ut. De deler ut til den første alt det han trenger for å bli mett,

nestemann deler de ut til også alt hva han trenger for å bli mett, de deler ut og det tar ikke slutt, deler ut og deler ut, fortsetter fremdeles å dele ut. Til slutt har så alle de fem tusen menn og kvinner og barn som er til stede fått alt det de trenger for å bli mette, står det. Da de til slutt tar opp det som er til overs av stykkene, det står hos Johs. uttrykkelig det som er til overs av de fem brødene og de to små fiskene, ble det tolv kurver fulle. Det har altså ikke kommet noe i tillegg til det som var der fra først av. Når det ble tolv kurver fulle av det som ble til overs, da er det en kurv på hver apostel. Disse kurvene var store som de gamle kipene de hadde på Vestlandet, når de hadde dem på ryggen gikk de langt over hodet. En slik kipe var vel noe av det de ønsket å ha da de startet, men det var altså noe de fikk etterpå.

Du sier for eksempel at du gjerne skulle vitne om Jesus viss du bare hadde frimodighet, men du har ikke frimodighet, sier du. Da skal jeg få gi deg et godt råd: Du skal begynne å vitne om Jesus uten frimodighet, du skal gå på Jesu ord. I det øyeblikk du går på Jesu ord skjer underet, og det gjør det fremdeles den dag i dag. Begynner du å rekne med Jesus, så skjer det underlige ting. Bare prøv, så skal du få se! Og etterpå kommer frimodigheten.

Dette gjelder på alle områder av vårt kristenliv. Du sier at jeg har så liten kraft, og jeg kan ingenting o.s.v., da vil jeg svare: Gå med det du har, det som ser ut for å være nesten ingenting, gå med det, gå på Jesu ord, gå på Jesu ansvar! Når du går på Jesu ord, på Jesu ansvar, skjer nettopp det som er umulig,

Bladet Lov og Evangelium

Bladet blir sendt til alle som sender eksp., namn og adr.

Bladet blir halde opp av frivillige gäver.

Eksp.: O. Dyrøy, 5620 Tørvikbygd.

Alt som har med bladet sin eksp.
blir sendt dit, som tingin, oppseining
og adresseforandring.

Gäver til bladet. Postgiro 5 68 21 33.

Red. Amund Lid, post 5600 Norheimsund.
Tlf. (055) 51 080.

Norsk Luth. Lekmannsmisjon

Form. Ragnar Opstad

Opstadv. 38, 4350 Nærøe Telf. 04-433685.

Kass. Sverre Bohn, 5601 Norheimsund.

Postgiro 5 68 21 33. Bankgiro

Vikøy Sparebank 3530.21.00932.

ØYSTESE TRYKKERI A/S

og etterpå kommer både styrken og fri-
modigheten som du ønsket å ha på for-
hånd.

Neste gang vi skal tre fram er vi like hjelpeøse, men det er på samme måte, det gjelder fra dag til dag, fra stund til stund, å få lov å rekne med Jesus. Det er det han vil lære oss.

Disiplene sto en dag på et fjell i Galilæa, det var elleve av dem da, der møtte de Jesus like etter oppstandelsen. Da sier Jesus til dem: Meg er gitt all makt i himmel og på jord, gå derfor ut og gjør alle folkeslag til disipler. Det var en umulig situasjon det. De hadde ingen penger, ingen resurser, de hadde ingen ting som kunne hjelpe dem noe steds, ingen venner, men de har fiender, de har motstand, alle veier er stengt for dem menneskelig talt, og så får de beskjed om å gå ut i all verden med evangeliet og vinne disipler over alt på jorden. Ja, er det ikke nettopp det som er skjedt? Det var det de gjorde, disiplene gjorde det som

var umulig. Og når vi ser i dag misjonen utover i verden, så ser vi at det er skjedt det som var umulig, og det fortsetter å skje.

Det er dette vi lærer av dette Jesu under, og Jesus er den samme i dag. Den som går på Jesu ord, på Jesu ansvar, reknar med ham til enhver tid, får oppleve det som menneskelig talt er umulig. Amen.

Avskrift fra lydband etter den Lutherske Timen i Norea Radio, med løyve fra Andersen og Norea, ved A. L.

Farisearen og tollmannen

Heilt frå Kain og Abels tid til idag, har det vore to slags folk i Guds forsamlings på jord. Slik vil det alltid vera så lenge me lever i denne tids husholdning. Nokre frelst og andre ufrelst.

Når me ser på Kain og Abel, så hadde dei begge to vakse opp i den same heim, fått same oppseding, og hørt den same bodskap av mor og far. Dei hadde hørt om syndefallet, dette fryktelege fallet som førde menneska inn under Guds forbanning og dom. Men dei hadde også fått hørt dette salige budskap, evangeliet, om han, Jesus som skulle koma og knusa slangens, djevelens hovud. Kor klart Adam og Eva hadde fått sett dette, veit eg ikkje. Men av ordet ser me at Abel hadde fått tak i sjølve løyndomen i evangeliet, offerlammet, men Kain ikkje.

For fagnabodet er og forkynt oss, liksom for hine; men ordet som dei hørde, gagna ikkje dei, av di det ikkje ved trui vart sameina med dei som hørde det. (Hebr. 4,2.)

Då desse to ein dag skulle ofra til Herren, bar Kain fram ei gâve frå markens grøda, men Abel gav av frumselambi or fenaden sin og feittet deira. Abel møtte Herren gjennom lammet, blodet. Ved tru bar Abel fram for Gud eit betre offer enn Kain, ved henne fekk han det vitne-målet at han var rettferdig, med di Gud vitna om gâvene hans, og ved henne talar han enno etter at han er død. (Hebr. 11,4.)

Kain vart harm på bror sin denne dag, og det enda med at han slo bror sin ihel. Den fyrste martyr på denne jord heitte Abel, og står nemnd i lag med true-skjempene i Hebr. 11. Det var trua som skilde desse to, og dette skille var så stort at det vart årsak til det fyrste mord på denne jord.

Men tru er full vissa om det som ein vonar, overtyding om ting som ein ikkje ser. For på grunn av henne fekk dei gamle godt vitnemål. (Hebr. 11, 1—2.) Denne tru er ikkje ein prestasjon av menneske, men eit verk av Gud som er skjedd i hjarta ved den Heilage Ande. Den levande tru kjem ved å høyra Kristi ord.

Eg synest at teksten om farisearen og tollaren som kjem til templet for å be, har mykje til felles med Kain og Abel. Grunnen til at Jesus fortel denne likninga, var at det var nokre som trudde om seg sjølve at dei var rettferdige og van-vyrde alle andre. Det ser ut for at det som dreiv farisearen til templet var at han var takknemleg. Han har så mykje å takka for. Han byrjar med det som ligg nærest hjarta hans. Det som hjarta er fullt av, det talar munnen. Eg takkar deg Gud for at eg ikkje er som andre

folk. Tenk det. Er han dårlegare enn andre! Nei, langt i frå, han er så mykje betre. Ingen røvar, svikar, horkarl eller som den tollmannen der. Eg fastar to gonger i veka og gjev tiend av alt eg tek inn. Han hadde alt i orden. Dei resultat han såg av livet sitt, talte til hans fordel. Han var rik og hadde overflod og mangla ingen ting, og visste ikkje at han var ynkeleg, fatig, blind og naken. Han trudde sjølv at han var innanfor. Det var visst ikkje noko han var meir sikker på enn det. Men Jesus seier at han var utan-for.

Tollmannen som kjem til templet, har eit anna syn på seg sjølv enn farisearen. Han har fått sanninga sitt ljós over livet sitt, og blitt ein fortapt syndar for den levande og heilage Gud. Eg livde ei tid utan lov; men då bodet kom, livna syna opp, men eg døydde; og bodet, som skulle vera til liv, det røyndest å vera meg til død. (Rom. 7, 9—10.)

I syndefallet gjekk heile slektaapt, vart øydelagde og utskjemde, døydde i synder og missgjerningar. Dette trur ikkje det naturlege, ugjenfødde menneske. Difor har Gud gjeve oss sitt ord som lov og evangelium. Lovens ord skal vekkja, såra, døda, for at evangeliet skal kunna gjera levande. Dei gamle tala om den førebuande nåde. Det er den som føreburr plass for Jesus, og det er Johs. røysta i ørkenen. Høyr det er ein som ropar: Brøyt i heidi veg for Herren! Jamna til i øydemarka gata for vår Gud. (Esa. 40,3.)

Tollmannen slår seg for sitt bryst, det er der det vonde sit. Det er hjarta som er vondt, og når hjarta er vondt blir heile personen vond, for frå hjarta utgår li-

vet. Frå hjarta kjem vonde tankar, manndrap, ekteskapsbrot, lauslivnad, tjuvskap, range vitnemål, gudsspotting. (Matt. 15,19.)

Menneske er godt på botnen, vert det ofte sagt. Nei, det vonde kjem frå botnen, frå hjarta, seier Jesus.

I tollmannen sitt hjarta er det skapt eit behov for nåde, den ufortente nåde. Det einaste han har er at Gud er syndaren nådig, difor bed han: Å, Gud, ver meg syndaren nådig!

«Jeg står for Gud som allting vet og slår mitt øye skamfullt ned. Jeg ser min synd at den er stor, I tanker, gjerninger og ord. Det meg igjennem hjertet skjær — O Gud, meg synder nådig vær.»

Det er ikkje dei friske som treng lækkjar, men dei som hev vondt, sa Jesus, og difor åt han i lag med syndarar og tollmenn då han vandra her på jord. Der nede ved tempeldøra sto ein fortapt syndar som hadde det vondt på grunn av si synd, ein som trong nåde og og lækjestdom. Han fekk både nåde og lækjedom, for Jesus seier at han gjekk rettferdigjort heim til sitt hus. Han fekk dobbelt att for alle sine synder. Han fekk forlating for syndene sine og ei fullkommen rettferd frå Gud. Og dei vart rettferdigjorde ufortent av hans nåde ved utløysinga i Kristus Jesus. (Rom. 3,24.)

«Å hvilken ære for tanken altfor stor, hans barn å være som i det høye bor. Når man er blevet til Herren rett om vendt, Fra verden revet, med Jesus rett bekjent, I himlen skrevet med Lammets røde prent!»

Godtfred Nygård.

Fred med Gud

Sidan vi no er rettferdigjorde av trui, har vi fred med Gud, ved vår Herre Jesus Kristus. Rom. 5,1.

Aldri har vel freden vore so langt borte frå folkehavet som i dag. Det gjeld folkeslag, heimar, og det einskilde menneske. Vise og kloke leitar etter årsak til all ufred, krig og vold. Men det ser ut for at det er vanskeleg å verta einige om kva som stengjer for freden. Menneska meiner at kan dei berre få friheit, då skal freden komma, og kan dei berre få burt Guds ord som skaper ufred og dom over mennesket, då skal det verta gode tider. Det som førde kvart menneske, og heile slekta inn i ufred, dom og død, det har berre ei årsak. Vi vende oss burt frå Guds ord som skulle bevara oss i freden og samfunnet med Han. Redsel for Gud, og ufred i hjarta fekk vi alle i rikt mål. Dette er overført ved arv til alle.

Mennesket søker alltid etter fred på feil stad. Adam sökte rettferd og fred ved fikenblad og løgn. Det er i sanning eit trist syn, og dåleg fredsgrunnlag. Men at vi er lik han, kven viltru det? Nei, vi vil fred, rettferd og likestilling. Vi vil ha det likt for alle, i liv, lære, gudstru, arbeid og løn. Di lenger dette får overhand over enkeltmenneske og folkeslag, veks ufreden. Det kan alle sjå om dei vil. Men mange vil ikkje sjå det, fordi då vert fattigdom, synd og naud verkelegheit. Baals-profetar og altertegneste kan aldri gi rettferd for Gud, eller fred i menneskehjarta.

Det står fast endå i dag, Guds ordet: Å, vilde du lyda på mine bod, då vart

din fred som elvi, og di rettferd som havsens byljar, då vart di ætt som sanden, og di livsfrukt som sandkorni, ættenamnet vart aldri utrudd eller utsletta for mi åsyn. Den ugudelege har ingen fred, seier Herren. Esa. 18, 19—22.

Føtene deira er snøgge når det gjeld å renna ut blod, øyding og usæla er det kvar dei fer, ogfreds veg kjenner dei ikkje. Ingen otte for Gud, har dei for augo. Rom 3, 15—18.

Endå tenkjer og trur mennesket at det både kan og vil laga fred og rettferd ut frå sin eigen forstand. Herren har sagt nei, og Guds ord har vist det i heile folkeslag og enkeltmenneske. Tenk berre på Farao og Egypten til dom. Aron, Moses og Israel til utfriing og frelse. Dei første stod imot Herrrens ord. Dei andre bøygde seg under det i tru, endå dei ikkje visste kva vanskar dei kom til å møta.

No talar ordet om at mennesket må vera rettferdig, for å få fred med Gud. Rettferd for Gud kan ikkje noko menneske bringa fram av seg sjølv. Mange er dei som har prøvt det, har ogso kome langt, men aldri langt nok. «Med min egen møye jeg, ei din lov oppfyller nei.» Det er kvart Guds nåde-barn sin livserfaring. Sjølv om det var både tårer og bøn, og den største innsats.

Kva må so til for å få fred med Gud?

Lova må oppfyllast seier Guds ord: Forbanna er kvar den som ikkje held ved i (oppfyller), alt det som står skrive i lovboki, so han gjer det. Men ingen vert rettferdigjort ved lovi. Gal. 10—11. Det vil seia, heile slekta er vorten eit konkursbu. Dei gamle kalla det ofte å gå fallitt. Det var ikkje dekning til kredito-

rane. Slik er alle menneske sitt forhold til Guds lov. Skulda er ubetaleleg for noko menneske.

Men so er spørsmålet, vil mennesket gå med på sitt underslag og si store gjeld? For Gud krev alt betalt, elles død. Gud er rettferdig og held ikkje fred med kravet, før alt er betalt.

Her måtte ein annan gripa inn. Det var ein som vart fødd av ei kvinne, fødd under lova sine krav, so han skulle kjøpa dei fri som var under lova, so vi alle skulle, få barnerett. Denne person er Guds eigen son, og heiter Jesus Kristus.

Rettferdig var han i alle ting, og vart aldri sin Far noko skuldig. Difor kunne og ville han betala vår urett med si rettferd i liv og gjerning. Det vi skulda lova, har Jesus oppfylt i sitt liv for oss. Den forbanninga som Guds lov krev over syndaren, den har Jesus teke på seg. Difor måtte han inn i Getsemane og bekjenna vår skuld og død som sin. Han kunne ikkje koma utanom døden, for den måtte koma. Skrifta seier: Ein er død for alle, difor har dei alle døytt.

Fred med Gud ved vår Herre Jesus Kristus.

Med rette kallar apostelen dette verk slik: Fred frå Gud, vår Far, og den Herre Jesus Kristus.

Dette er ikkje berre ei gâve som Gud gjev, men freden består i Gud sjølv, i hans vennskap og omsorg. Det er ikkje fred i verda, slik mange trur og arbeider for. Eller fred frå verda. Nei, i verda skal de ha ufred og trengsla, verda skal hata dykk, seier Jesus Kristus. Heller ikkje fred for det gamle menneske, nei det vil alltid stri i mot ordet og ånden. Ikkje fred for djevelen for han går rundt som

ei brølende løva, og søker kven han kan gløypa. Når alle vende seg burt frå Paulus i å forsvara evangeliet seier han: «Herren stod ved meg, og styrkte meg.» Kan det vera anna enn Freden med Gud? Så kan du ha fred med Gud når alle forlet deg. Når synda raser i kjøt og blod, når sjefienden plagar og ropar: «Du er ikke så, at nåden i Kristus deg tilhøre må —.» Midt i alt dette veit dei at Kristus med sin fred, si rettferd og sin nåde, er mykje større enn alt det vonde hos deg. Korleis få kjenna og leva i denne fred!

Peter seier det slik: Nåde og fred vere med dykk i rikt mål, med di de kjenner

Gud og Jesus Kristus, Vår Herre. Etter di hans guddommelege makt har gjeve oss alt som tener til liv og gudlegdom, ved kunnskapen om han som kalla oss ved sin eigen herlegdom, og si kraft, og dermed har gjeve oss dei største og dyraste lovnader, for at de ved dei skulle få del i guddommeleg natur.

Her ser vi alt til liv og fred er knytt til kjennskap til Gud og Jesus Kristus. Vidare til kunnskapen om han som kalla, og den krafta som ligg i hans ord, som gir oss del i guddommeleg natur, og vilje til å fly frå den lysta som står til verda, og dei ting som er av verda.

Odd Dyrøy.

GUD ER KJÆRLIGHET

Av Johs. Brandtzæg.

Du er dyrebar i mine øyne, du er aktet høyt, og jeg elsker deg. (Es. 43,4).

Jeg vet ikke noe så stort som det å vite seg elsket av Gud. Den kjærighet er det største jeg har møtt. Den blir større for meg jo lenger jeg lever med Gud. Og jo mer jeg lærer meg selv å kjenne, jo mer ufattelig og uutgrunnelig blir den. Tenk elsket av Gud.

Det er visst ikke meget som er så misforstått som Guds kjærighet. Mange tar den som en selvfølge, som det naturligste av alt. Det er så lettvint for dem å si at Gud er jo kjærighet. Hva det egentlig ligger i det har de visst aldri grunnet over.

Alt blir så ganske annerledes når jeg lærer meg selv å kjenne, får se litt ned i

dypet av med selv. Det blir ikke lenger så selvfølgelig da.

Jeg traff forleden dag på gaten en man jeg kjenner litt. Det var ikke vanskelig å se at det var noe han gikk og grublet over. Da vi hadde hilst på hverandre, sier han plutselig: «Jeg går og spekulerer på om Gud virkelig elsker meg. Tror De han gjør det, pastor?»

«Ja, det gjør han», prøvde jeg å si så varmt jeg kunne. «Men hvordan ved De det? De kjenner meg jo ikke egentlig. Å, De skulle vite hvor skitten jeg er innenfor frakken.» Stemmen var så lav og øynene så blanke. Da var det godt å få si ham: «Jo, jeg vet det, *fordi Gud har sagt det!*»

Hvor den mannen i grunnen så dypt.

Guds kjærlighet dømte ham. Og jeg vet intet i verden som dømmer som den. Når jeg får se mitt sanne «jeg» i lyset fra Guds kjærlighet, da blir jeg så skitten, selvvisk, så ond helt igjennom og så kald. Når det blikket hviler på meg, da senkes mitt hode mot jorden i blygsel og skam. Og sjelen begynner å spørre: Er det virkelig mulig at jeg er elsket av Gud?

Og dog: *Genomskådat och dock älskat.* Det er evangeliet for det sønderbrutte hjerte og den sønderknuste ånd. Det blir min lykke. Han vet hvem jeg er, hvordan jeg er. Hans blick har gjennomskuet meg, og allikevel elsket og elskar han meg. Jeg fortapte og fordømte menneske, skyldig i alt, dømt i alt, jeg innbys til å komme slik jeg er for å bli frelst i denne uforskyldte, evige frelserkjærlighet.

Undrer det deg egentlig at sjelen da spør, er dette virkelig mulig? Er det egentlig så underlig om det stundom er vanskelig å tro?

Og dog: «Ingen har større kjærlighet enn denne at han setter sitt liv til for sine venner.» Slik talte Jesus selv. Og slik var han. «Han er såret for våre overtredelser, knust for våre misgjerninger. Straffen lå på ham forat vi skulle ha fred, og ved hans sår har vi fått legedom.»

Moody forteller om en mann som engang var kommet over til Amerika for å gjøre sin lykke. Hjemme i gamlelandet syntes allting stengt for ham, nå ville han prøve å bryte nye veier for seg og sine derover. Og det lyktes. Etter noen års slit kunne han sende billett til sin hustru og deres lille sønn. Glade forlot de hjemlandet for å reise til San Francisco. Men

ute på havet i storm og uvær ble det brann ombord i den store båten, og det ble snart klart for alle at den sto ikke til å redde. Livbåtene ble satt ut. Noen av dem ble knust i den svære sjøen, og de som var igjen, ble snart fylt. De kunne ikke ta alle. På det brennende skip sto mor og hennes lille gutt og ropte og ba om plass. Men ingen båt kunne ta flere. Da forsøkte én å komme seg inn under vraket. Den kunne ta én. Mor var ikke i tvil — for hun elsket — hun trykket sin lille gutt inn til seg, kysset ham og rakte ham ned i båten. Der sto hun igjen — alene — og ropte etter båten som kjempet mot bølgene: «Dersom du kommer i land og treffer far, så hils ham fra mor og si at jeg døde for deg.»

Du gripes av en slik kjærlighet. Men her er det en som elsker mer enn mor og derfor roper sterkere enn henne: *Jeg døde for deg.* Å, du store, evige Frelser, hvor du dog elsker. Elsker meg.

Det er sikkert dem som leser dette, som inntil i dag har hatt vanskelig for å tro seg som Guds barn. Det er for stort for deg. Ditt liv og ditt kalde hjerte dømmer deg. Hør det nå: «Han døde for deg!» Våg å tro ham. Kom med ditt skitne hjerte, kom som du er. Jesu blod renser fra all *synd!* Du er dyrebar i hans øyne, du er aktet høyt, og han elsker deg. Det er nåden du trenger, for det er av nåde du blir frelst. Men nåde det er uforskyldt kjærlighet.

Hvilket *kall* ligger der ikke i dette, kall til hver synder på jord. Men et kall stiller deg på valg. Enten velger du å la deg frdlese av denne kjærlighet, eller du trammer den under syndig fot. Men da blir

den kjærlighet du forsmådde til evig dom.

Den som ei vil lyset kjenne,
han skal seg på lyset brenne.

Jeg har hørt fortelle om en ung gutt som levde sorgløst og vilt i synden og aldri ville høre tale om den Gud som elsket ham. Sin mors hjerte hadde han tidlig knust; hun hvilte under snødekket på kirkegården. Faren levde ennå, og sørget sårt over gutten som ikke ville omvende seg.

En kveld ba han sønnen så vakker: «Bli hjemme i aften, gutten min. Gå ikke ut.» Men gutten ville ikke høre på far. Da la faren seg på kne i døråpningen og ba igjen, men gutten sprang over sin far — sin knelende, bedende far — ut i synden.

Gjør du ikke det samme. Du skal vite en ting: Jesus ligger i veien for deg når du skal ut i synden. Du må trå hans kjærlighet under føtter, om du vil ut på de gamle veier.

Kan du slik kjærlighet forsmå,
hans krav forkaste helt?
Kom, gi ditt alt, med hjertet takk
og vær ei lenger delt.

— — Bibelen forteller oss om igjen og om igjen at all Guds kjærlighet har et bestemt mål: at vi skal bli frelst. Han sparer intet for å nå det mål. Han lar intet middel være uprovød. «Vet I ikke at Guds godhet skulle drive eder til omvendelse?» spør skriften. Men om han ikke når sitt mål med oss i livets solskinnsdager, så gir han ikke opp. For vi er dyrebare i hans øyne, vi er aktet høyt, han elsker oss.

Selv sammenlignet Jesus denne sin kjærlighet med en hyrdes, som var ute og lette etter det får han hadde mistet. Det ene fåret var ham så umistelig. Har du sett at det lille lammet var deg?

Vi kan sikkert alle fortelle noe om hvordan Jesus var ute og søkte etter oss. Vi forsto ham ikke alltid. Det er mange ganger vi står rådville og spør «hvorfor, Herre?» Du synes det han gjorde var så grusomt, du synes han var hård. Han ribbet deg, gjorde deg fattig, tok fra deg det som du syntes var uunnværlig. Han gjorde deg ensom. Ingenting ville kansje lykkes for deg. Eller alt ble så tomt og gledesløst. Det var så vanskelig for deg å forstå at Gud virkelig er kjærlig-het.

Jeg dømmer deg ikke. Jeg vet at Guds tanker så ofte er umulig for oss å tenke, og at hans veier er vanskelig å forstå. Men jeg vet at hva han gjør, gjør han i kjærlighet. Det er de naglemerkete hender fra Golgata som steller med deg, de hender som brenner av forbarmende frelserkjærlighet.

Du forstår ham ikke. Nei vel. Han sa en dag til en av sine disipler som spurte hvorfor: «Hva jeg gjør, forstår du ikke nå, men du skal skjonne det siden.» Siden — ja, for det gis i Guds tanker et underbart «siden». Da skal du se at hvert «hvorfor» hadde sitt svar i et guddommelig «derfor». Vi vet at alle ting tjener dem til gode som elsker Gud. Han tar aldri noe fra deg uten for å velsigne deg gjennom det. Han handler med deg ut fra det ene mål: han vil frelse deg! For du er dyrebar i hans øyne, du er aktet, han elsker deg.

Fikk du se dette, ville alt bli annerledes for deg. Ut fra dette ville der falle lys over mange sykeleier og lise i mange smerter, da ville mange byrder løftes av trette skuldre og mange savn bli lindret.

Om det kunne være deg til noen hjelp — og det var å hjelpe deg jeg gjerne ville — vil jeg fortelle hvorledes det gikk til at to unge mennesker fikk se dette og lærte å takke for gåtene.

Det var et ungts ektepar. I det ytre hadde de alt hva de behøvde. De levde sorgløst i denne verden og «nøt livet», som de selv sa. Men for Gud og evigheten hadde de ingen tanker. At han elsket dem, var noe de aldri tenkte på.

Men Gud glemte dem ikke. De hadde en liten søt gutt på tre år. En dag tok Herren den lille hjem til seg. Det ble stor sorg. Før hadde de aldri talt sammen om Gud. Nå begynte de å tale om ham, men hva de talte om, var hvor grusom og urimelig han var. De kunne ikke tro på en Gud som gjorde slikt, sa de.

For å prøve å glemme sorgen og for å få en lise i savnet, bestemte de seg for å reise bort på en lang utenlandstur. En dag sto de også i det skotske høyland, på en liten åsrygg og så ned på en stor slette. Tvers over sletten gikk en bekk og delte den i to. På den ene siden av bekken gikk en gjeter med en stor sauflokk, men gresset var spist opp, det var ikke mere mat for fårene. Men på den andre siden av bekken var gresset friskt og grønt. Gjeteren tok en bred planke han fant og la den over bekken og prøvde å drive fårene over. Men de sprang vett-skremte omkring hyrden. Han prøvde å

lokke og kalle, men de sto bare og så på, og vågde seg ikke ut på planken.

De to på åsryggen sto og så på og studerte på hva hyrden nå ville gjøre. Da så de han tok et bitte lite lam på armene sine og gikk med det over broen, og moren fulgte brekende etter i hyrdens spor, og etter den fulgte alle de andre. Det ble en preken for de to der oppe som så på. De begynte å forstå Guds «derfor». På samme måte som hyrden tok det lille lammet på sine armer, hadde den gode hyrde tatt deres lille gutt og båret ham over forat de også skulle følge etter. Og som moren nede på sletten fulgte etter, bestemte de to seg til å følge Jesus. Hans kjærlighet ble dem for sterk. De lot seg beseire av den.

Den dag lærte de å takke fordi det er sant at Gud er kjærlighet, og fordi «hans mål er blott det ena, barnets sanne væl allene».

Forstår du noe av dette? Hører du ordene i dag: «*Du* er dyrebar i mine øyne, du er aktet høyt, og jeg elsker deg.»

Måtte Guds ånd få vise deg at du er elsket av Gud.

— — —

Som det var ved det åndelige livs begynnelse, således blir det hver dag på vandringen i Lammets spor. Du må leve av og ved denne kjærlighet. Det blir noe forunderlig dyrebart for deg at du hver dag får lov å vite deg elsket av Gud. Det blir så stort for deg at denne nåde er ny hver morgen. Den blir alltid mer og mer uitgrunnelig for deg.

Du ser hvor smått det går med din heliggjørelse, hvor lite du har av Jesu sinn.

Du blir angst når du ser hvor svak din tro er, og hvor liten din kjærlighet er til ham som elsket deg først. Du prøver å si med Peter: Herre, du vet alt, du vet at jeg har deg kjær, og du vet at han er umistelig for deg, men din sorg og daglige nød er at du allikevel elsker ham så lite. Lite eller ingenting synes du at du får gjort for ham.

Og allikevel vet du: Dette er kjærligheten, ikke at jeg har elsket ham, men at han har elsket meg. Du vet at du er elsket av Gud.

Jeg sier ikke at det alltid er lett å tro det. Jeg vet at det stundom synes rent umulig å hvile i det, når hjertet og kjødet og Satan dømmer. Men så lenge jeg er i Kristus Jesus, er der ingen fordømmelse for meg.

Den dagen denne kjærlighet blir en selvfølge for deg, da det intet koster å tro den, er du på en farlig vei! Slik begynner nemlig frafallets glatte sklie. Våk og arbeid på din saliggjørelse med frykt og beven. Av *nåde* er I frelst. Og det er ingen selvfølge.

Så følger Guds frelseste barn sin Herre med jublende glede, fordi det vet at det er dyrebart i hans øyne, aktet høyt og elsket av ham.

Men Herrens vei kan heller ikke Guds barn forstå. Der vil kome tider da det blir mørke og nød og sjelen sier: har Herren glemt meg, har Gud forlatt meg?

Underlige er Herrens veier. Det er mange prøvede kristne som kan fortelle meget om det. Men salige er Herrens veier. De fører meg alltid nærmere Gud.

Fortvil ikke, kjære kjempende sjel. Herren har ikke glemt deg og ikke forlatt deg. «Glemmer vel en kvinne sitt diende barn, så hun ikke forbarmar seg over sitt livs sønn? Om enn hun glemmer, glemmer ikke jeg deg. Se, i begge mine hender har jeg tegnet deg.»

Når du så en dag, frelst av nåde for Jesu skyld står hjemme for Guds trone, da skal du få se det, *han var kjærlighet*, og en evighet skal ikke bli for lang til å takke ham som elsket deg med evig kjærlighet. Ved glarhavet skal du stå og se jordlivet som ligger bak deg i evighetens lys, og hver gåte og hvert hvorfor skal være løst. Kjærlighetens gåte har løst alle livets blytunge gåter, og fra dine lepper høres kun ett ord: Takk, takk, du forunderlige Gud!

Tenk når engang!

Amen.

Fra «Gjennem Ild».

Omvendelse og bot

Av dr. Olav Valen-Sendstad.

I vår tid er det mange som ikke har det klart for seg hva sann omvendelse og bot virkelig er. — Den som leser dette stykke under sann bønn, anvender tiden godt.

Red.

Hva er da det å bli omvendt i nådens tid? Og hvordan kan det skje med ham i dag?

Jo, det skjer på den enkle måte at du bøyer deg for Guds ord og gir Gud rett i det han sier. Du har av naturen en ubenlig lust og vilje til at Gud skal gi deg rett og holde med deg, og vil han ikke det, så vender du deg fra ham. Derfor er det så naturlig for deg å diskutere med Gud, være advokat mot ham og prosedere og besmykke og unnskylde din atferd og levemåte i ditt ekteskap, i din familie, i din forretning, på din arbeidsplass, i ditt nabolag eller i andre livsforhold du lever i. Den sværreste hindring for å bli omvendt ligger aldri i miljøet, men alltid i deg selv. Du har gjort så meget som binder deg eller forplikter deg bort fra Gud, du har sagt så meget i årenes løp som lammer deg når du vil søke Gud, du har vært med på så meget som du ikke orker å bryte staven over for din æres og prestisjes skyld. Og så ligger hele ditt liv og din livsstil, hele din omgangsmåte og din omgangskrets som et lammende åk over

deg. Det nekter deg, binder deg — og stiller seg som en mur mellom deg og din Gud.

Min venn — jeg vil gi deg et ord fra Herren ved profeten Hoseas. Han skriver.

«Deres gjerninger (d. e. deres livsvandel, vaner og atferd) tillater dem ikke å vende om til sin Gud. For de har en utuktens ånd i sitt indre, og Herren kjenner de ikke.» (5,4.)

Hva skal da et menneske gjøre som sliter i så harde og forferdelige bånd, og er en trell av hele sitt ugudelige liv? Du skal gjøre bot, sier Herren. Men hva er det å gjøre bot? Jeg vil si deg også hva det ikke er. Å gjøre bot vil ikke si å fatte en masse forsetter og belutninger om at det imorgen skal bli slutt på elendigheten og bli et nytt liv. Heller ikke vil det si å arbeide seg opp i en stemning av ønsker og håp om alt det i ditt liv som kan bli annerledes, skal og bør, vil og må bli annerledes. Hør hva det er å gjøre bot for Herren.

Å gjøre bot for Herrens åsyn, det er i dag, nå i dette øyeblikk, å se faktum og kjennsgjerninger i øynene for Herrens åsyn, slik det er. Du vil nemlig helst prate og diskutere deg bort fra kjennsgjerningene og gå utenom tingene slik de er. For du vet — skal du se kjennsgjerningene slik de er for Guds åsyn, så er du helt fallitt, fullstendig konkurs og hjelpeløst bankerott. Da kan du ikke lenger be den

ønskefromme bønn: Herre — jeg skal forbedre meg og reparere litt av elendigheten. Da kan du bare be den kapitulerende synders bønn: Herre — du som ser alt i mitt liv. Du ser denne grenseløse elendighet. Jeg har ingenting å forsøre meg med. Jeg kan ikke unnskylde meg lenger, Herre. Jeg gir deg rett, og jeg holder med deg i at du gjør ingen urett mot meg om du kaster meg bort fra ditt åsyn til evig tid. Herre — kan du og vil du frelse en makk som meg?

Slik taler hjertet når det våkner åndelig og må gjøre bot. Da er vi ikke høye i hatten. Da blør hjertet fra mange, mange sår, og vår sjel er nedsenket i støvet for sin Gud. Da er det slutt med både forsetter og ønskefromhet når en må se det faktum og den kjennsgjerning i øye at innenfor Herrens åsyn er jeg en arm, fortapt synder — og intet mer.

Men min venn — du som innfor kjennsgjerningenes svære tale ser deg lagt for Gud i støvet på denne måten, vit at det som skjer med deg, er at du opplever nådetid fra Herren, selvom du synes det går hardt for seg. Herren har talt til deg om din synd, og du har gitt ham rett. Men Herren har ikke talt helt ut med deg ennå. For han vil også tale til deg om sin nåde. Det er når han får tale ut med deg også på dette punkt, at du til fulle får erfare og forstå nådetidens salighet. Hør nå, hva han har å si deg om sin nåde:

«I det høye og hellige bor jeg, og hos dem som er sønderknust og nedbøyet i ånden, for å gjenopplive de nedbøyedes ånd.» (Es. 57.) — «Kom la oss gå irette med hverandre, sier Herren, om eders

synder er som purpur, skal de bli hvite som snø, om de er røde som skarlagten, skal de bli som den hvite ull.» (Es. 1,18.) — «Du har bare trettet meg med dine synder og voldt meg møye med dine misgjerninger. Men jeg, jeg er den som utsletter dine misgjerninger for min skyld, og dine synder kommer jeg ikke ihu.» (Es. 43, 25.) — «Og nå (d.e. idag, i dette øyeblikk), så sier Herren som skapte deg: Frykt ikke, jeg har gjenløst deg, kalt deg ved navn, du er min. . . du er dyrebar i mine øyne, er aktet høyt og jeg elsker deg.» (Es. 43,1 f.)

Ja, slik taler Herren til den sjel som gjør bot, ser faktum i øye og gir Herren rett i hans dom. For Herren vil ikke gi oss en rett vi aldri har, men han vil gi oss nåde. Han vil ikke holde med oss i våre tvilsomme affærer her i verden, men han vil utgyde nådens og kraftens Ånd over vårt støv. Han tillater oss ikke å kle oss i egenrettferdighetens filler og selv-forsvarets pjalter. Men han vil iføre oss Jesu sår og blod, soningsoffer og rettferdighet, så vi i vår Frelser skal være svøpt i en rettferdighets kappe og kledt i et frelsens kledebon. Over det nedbøyde hjerte skriver ikke Herren det ord: Gå bort, du forbannede, men dette ord: Så er det da ingen fordømmelse for den som er i Kristus Jesus. Til en angrende synder sier han ikke: Jeg vil ikke vite mer av deg, men han sier: Med en evig kjærlighet har jeg elsket deg, og den som kommer til meg, støter jeg ikke bort.

Hjertets sanne bot og tro er også hjertets sanne omvendelse og gjenfødsel. Og det er ingenting annet enn at du

Lenges du etter mer av Gud?

Min sjel lenges. Salme 84,3.

Iblast de forskjellige kjennetegn en kristen har, er der ett, at hans sjel lenges. Jo mer vårt liv løftes fra jorden og bindes til Gud, jo større blir lengselen. En stille, dyp trang etter noe mer og bedre. Visstnok er der tider i en kristens liv, da jordens forgylte smuts vil fange ham og drepe lengselen, men dette kan ikke få overhand, uten at sjelen tar skade. Still disse ting ved siden av hverandre: Jordens tomhet og strid og så himmelens fylde, hvile og fred. Når vi så eier dette i tro, hva er da rimeligere enn at vi vil se det i virkeligheten?

Men her er en annen ting, som er særegen for den kristnes lengsel. Det er ikke så meget lengselen etter himmelen, som trær frem for den troendes bevissthet, men etter mer av Gud. Jeg ser min

eneste frelses Gud så stor, ren, kjærlig, nådig og fordragelig mot meg, og jeg? så motsatt, et svelgende dyp av forskjel, *og dog får jeg være hans.*

Ved dette syn og denne tro er det så naturlig for sjelen å lenges oppover etter mer av Gud, bort fra seg selv. Det er ingen glede for en kristen å drages med sitt syndige selv. Det er hans innerste lyst å være ren.

Men, Gud ske lov, denne lengsel er ikke pinlig, den er noe av det saligste sjelen eier på jord. — I dagens ensomme timer alene med Gud lenges sjelen, og det helligerlivet, det gjør det lettere og lysere å leve og saligere å dø.

«Hjem, jeg lenges! nåderike Fader, la meg hjem få gå, bort fra synd og sorger vike! Snart mitt hjemland skal jeg nå.»

Ludvig Hope.

kommer til Jesus Kristus med dine faktiske synder slik de faktisk er, og tror det livssalige ord av hans munn og hans blod renser deg fra all synd. Dette er å våkne åndelig opp, og kaste søvnen i verden og synden av seg. Og Herren selv skal gi det oppriktige hjerte den omvendelsens frukt som heter fred og glede i Herren, tro, håp og kjærlighet til Herren Jesus. Gå derfor aldri utenom, kjære sjel. Men gå tvers igjennom inn for Jesu åsyn, og du skal se hele livet bli nytt ved hans nåde. Amen.

Fra bladet «Lys».

Sjelesorg og nervøsitet

I vår tid gis det ut flere gode bøker og artikler om sjelesorg og nervøsitet. Det er verdifullt at prester og lekfolk slik lærer å forstå de vanskeligheter som følger nervøse lidelser både legemlig og sjelelig.

Ved øket kjennskap til forholdet mellom sinnets helse og sjelens frelse, vil sjelesørgeren stå bedre rustet til å hjelpe nervøse mennesker som søker hjelp. Men her bør det understrekkes at sjelesørgerens oppgave er å øve *sjelesorg* ved

hjelp av *Guds ord om synd og nåde*. Dersom Guds ord blir fortrentg av psykologi og psykoterapi, er det fare på ferde. De nervøse mennesker trenger nemlig mer enn andre hjelp til å bygge sin tro på *Ordet* alene. Følelseslivet er en sviktende grunn å bygge sin kristentro på, og dette gjelder i særlig grad det syke følelsesliv.

Den sjelesørger som hjelper nervøse mennesker til øket tro på Ordet om synd og nåde, gir verdfull hjelp.

I Salme 62 er et ord som viser *verdien av å få tale ut* med Gud og sjelesørgeren. Der står det: Utøs eders hjerte for Guds åsyn.

Når bekymringer, sorger og synder synker ned i sjelleværet, kan det forgifte sinnet. Bekjennelse for Gud og sjelesørgeren virker frigjørende på kristenlivet og legende på sinnets helse.

En kan og nevne den vanskelighet at sjelesørgeren kan ha lett for å gå trøtt, fordi nervøse mennesker trenger hjelp oftere enn andre. — Og hvis sjelesørgeren regner for meget med seg selv og for lite med Gud, er det rimelig at en slik tretthet kan gjøre seg gjeldende. Men Ordet sier: «La oss gjøre det gode og ikke bli trette!» (Gal. 6,9.)

Hans Haugland.

Ikke ved menneskets styrke

«Da sa Peter til ham: Om enn alle tar anstøt, vil dog ikke jeg gjøre det.» (Mark 14,29.)

Jeg tror ikke vi skal være i tvil om at Peter elsket Jesus. Og han mente nok det han sa når han uttrykte seg slik som ovenfor. Han ville så gjerne. Men klarte det ikke. Ikke i egen kraft.

«Eg ville gjerne eiga ei tru så sterk og stor, ei tru som kunne synast i gjerning og i ord. Men når mi tru sig saman og alt mitt eige verk, Då har eg berre Jesus, og då er trua sterk.»

Men Jesus ledet seinere Peter til et seirende liv — i avhengighet av Ham, og daglig styrket og ledet ved Hans ånd. Ja, må vi daglig la han utøse sin ånd i våre hjerter.

H. C. H.
(Fra «Dagen»)

Kast på Herren alt som tynger

Mel.: Egen tone. Eller: Sittende ved Jesu føtter.

*Kast på Herren alt som tynger,
alt som gjør deg syk og sår.
Han har omsorg her for sine,
alltid ved vår side går.
Han vår tilsynsmann og hyrde
er oss nær i prøvens stund.
Han er lyset midt i mørke,
trette sjelers ankergrunn.*

*Her er ofte sorg og møye,
kors og trengsel møter her,
men vår Frelser står ved roret,
leder gjennom alle skjær.
Vi får stole på hans allmakt,
Vi får hvile i hans ord,
Vi får leve i hans nærhet.
Uforskylldt ved nådens bord.*

*Kast på Herren alt som tynger,
i din hverdag kald og grå,
Husk, bak alle mørke skyer
himmelen er alltid blå.
Snart han kommer Jesus kjære
kommer ned i himmelsk skrud,
for til himmelen å bære,
sine små, en fattig brud.*

*Allting tjener dem til beste,
som på Jesus Kristus tror.
Alle ting, det står jo skrevet
i vår Bibel Herrens ord.
Alle ting? Ja, med- og motgang,
alle ting, han sier så.
Alle ting vi må oss bøye,
og på Herrens veier gå.*

*Takk for lys i mørke stunder.
Takk for liv og takk for håp.
Takk for du går med på ferden,
takk for smil og takk for grått.
Takk for alle dine løfter,
Takk at du i ordet bor.
Takk for alt som hjertet trøster,
Takk for frelsen i ditt ord.*

*Tenk en dag så slutter striden,
all vår sorg til glede vendt.
Alt som smertet her i tiden,
blir tatt bort og glemt.
Da blir løst hver jordisk gåte,
alt forklaret der vi ser.
Målet nådd, av bare nåde.
Venner skilles aldri mer.*

Ragna Brentøy.